

LBRIS

We know
books



Andrei
scapă de Sforăici

POVESTE TERAPEUTICĂ

CRISTINA TOHĂNEAN
MIRELA ȚIGĂNAȘ



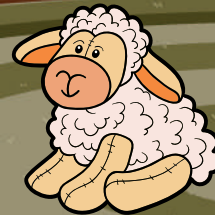
EDITURA
CREATOR
BRAȘOV 2022



Andrei scapă de Sforăici



Andrei era un băiețel tare drăgălaș. Era mic de statură, slăbuț, cu ochii ca de ciocolată. Buzele îi erau țuguiate, iar fața îi era pictată cu pistrui, aruncați care mai pe unde... pe pleoape, obrăjori, pe năsucul lui mic și cărn. Ca toți copiii, avea și un animăluț de pluș preferat (oița Mie).



În iarna anului când era în ultimul an de grădiniță, Andrei a răcit mai mult și mama lui a trebuit să-i vegheze visele mai mult decât o făcea de obicei. În timpul nopții, un zgomot ușor se auzea dinspre patul lui Andrei. În prima noapte mama nu a dat importanță foarte mare acestui lucru. Dar zgomotul s-a auzit și în nopțile următoare. „Ei, că doar n-o fi Mie cea care scoate aceste sunete!”, zise mama în glumă. Și așa era. Nu Mie era cauza zgomotului, ci un Sforăici care nu-l lăsa pe Andrei să se odihnească liniștit. Micuțul Andrei se trezea deseori noaptea rugând-o pe mama lui să-i mai dea o pernă să o așeze sub cap, pentru că nu putea respira bine. Sforăiciul o deranja și pe Mie, și pe toate celelalte animăluțe de pluș.







Îngrijorată că acest Sforăici nu mai dorea să plece din năsul lui Andrei, mama lui a hotărât să meargă la medic. S-a dovedit a fi un lucru des întâlnit la copii (ba chiar și la oamenii mari)... Andrei avea acest Sforăici din cauza unor polipi. „Ce înseamnă că am polipi?”, întrebă curios Andrei. „Să ai polipi înseamnă că ai niște crescături foarte mici de carne aici, în interiorul năsului tău cărn, care te pot deranja, te pot împiedica să respiri cum trebuie. De aceea se aude Sforăiciul tău noaptea.”, îi răspunse cu glas cald și blând domnul doctor.

